םב א מיי׳ פ״ד מהל׳ יבוח הלכה יד חתו סימן קסט סעיף מה: סג ב מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף מו: סעיף מו: סד ג מיי׳ שם טוש״ע שם עם טוש מעיף מה: סה ד מייי שר ד מיי׳ שם הנ׳ י בו וו מיי שם הלכה י סמג

שם מוש"ע שם סעיף מג: סח ז מיי׳ שם הלכה כג והלי יח טוש"ע שם סעיף לא מ ובפירוש סדר זלינה סעיף ע עו: שמ ח מיי׳ שם טוש״ע שם סעיף ע ט מיי׳ פ״א מהלכות

מנוחלי חשבה יהחווה הלכה טו: עא י מיי שם ופ״ד מהלכות יצום הלכה מסט סעיף מ:

תוספות ישנים

לא הוה בידיה אתא שאיל בי מדרשא. ובב"ר א) אמר כי (הא) אתא לקמיה דרבי וא"ל כך וכך שאלו ממני ולא ידעתי להשיב להם עד שפשטו מעלמו והאי דלא ששט ניהי תעיקות ותפני מכבדין אותו מאד והיו מושיבין אותו במטה של מושיבין אותו במטה של זהב לפיכך לא ידע להשיב להם שהגאוה משכחת לאדם תלמודו: ה"ג רבה ואביי מדבית עלי קאתו. ול"ג רבא דהא רבא לא היה כהן כדאיתא בפי הזרוע דא"ל לשמעיה שהיה כהן זיל זכי במתנות אבל הוא לא ועוד דאמר הכא דרבה חיה מ' שנה ואביי חיה ס' שנין. ובפרק אע"פ [כתובות סה.] שנינו שחיה רבא אחר אביי דאתיא חומה דביתהו הפניי לקמיה דרבא דלפסיק לה מזוני ואין לומר דאביי נולד קודם יותר מכי שנה שהרי מלינו בפרק שלשה שאכלו [ברכות מח.] דאביי ורבא הוו יחבי המיה אביי אחוי טללא ורבא נפק לשוקא ואחוי כלפי שמיא אלמא קטנים היו שניהם באותה שעה:

רבי ע"ש.

תום' חד מקמאי תניא חלצה ולא רקקה י. ולא קראה חליצתה כשרה רקקה ולא חלצה ולא קראה חליצתה פסולה קראה ולא רקקה ולא חלצה אין כאן בית מיחוש. מני אילימא ר״א חלצה ולא קראה ולא ווכצוו וכא קואו רקקה [חליצתה] הא ר' אליעזר או

דף פה:) דעקימת פיו הוי מעשה היכי ממעטינן קריאה וי"ל דמ"מ מעשה גרוע הוא יותר מרקיקה אי נמי לא דמי למנהיג לעלמא פשיטא: אלא לאו לאשמועינן דאיפסלה מאחין. דקי"ל במסכת בקול שהוא מעשה גדול: לאחין פסולה. משמע שפוסלה לאחין

מדקתני פסולה ואפי׳ למ״ד בכל הגט (גיטין דף כד:) כל מקום ששנו חכמים חלינה פסולה אינה פוסלת על האחיו הכא דייק מדלא קתני אין כאן בית מיחוש ודלה כפי׳ הקונטרם דפירש דאתיא כמ"ד כל מקום ששנו חכמים חלינה פסולה פוסלת דא"כ בלא שום דיוק הוה מלי לאוקומי כוומיה: בר בתיב וחלצה ביד. והא דקאמר בירושלמי שחולנתו בימין למצוה בעלמא אבל עיכובא ליכאים:

רבא ואביי מדבית עלי קאתו. רבה גרם דרבא לא הוה כהן כדאמר בפ' הזרוע (חולין קלג. ושם) דאמר ליה לשמעיה זכי לי מתנתא אבל רבה היה כהן דאמר בפרק עד כמה (בכורות כז.) רבה בטיל לה ברוב ואמרינן במס׳ מועד קטן (דף כת. ושם) אמר רבא חיי בני ומזוני לאו בזכותא תליא מילתא כו' עד רבה חיה ארבעין שנין ורב חסדא תשעים שנין כדאמר נמי הכא רבה חיה ארבעין שנין הקשה הר"ר אלחנן דבגמילות חסדים נמי עסיק דאמר בחלק (סנהדרין דף נח:) אמר רבה ייתי ולא אחמיניה אמר ליה אביי מאי טעמא אמר מר הכי כו' מר (ס) תורה איכא גמילות חסדים איכא ואמר ר"י דלא עסיק כל כך בגמילות חסדים שינצל מגזירת בית עלי אבל כדי שינצל מחבלו של משיח היה בידו שגם שאר זכיות עומדות לו וא"ת ומאי הא דקאמר במס' מועד קטן (דף כח.) דלה בזכותה תליה מילתה אלה במזלה מדרבה לה חיה אלא ארבעין שנין ודלמא היינו טעם לפי שהיה מבני עלי וי"ל דסבירא ליה לרבא דבתורה בלבד הוא מתכפר כמו לרבה ועוד שגם רבה עסק בגמילות חסדים כדאמר בחלק (סנסדרין דף נח:)שו: יבמה שרקקה דם תחלוץ. מעיקרא שלחו ליה ההוא דלעיל היבמה שרקקה ואח"כ שלחו ליה דאפילו רקקה דם תחלוץ:

רקקה ולא חללה ולא קראה חלילתה פסולה. ופוסלתה על האחין מכרה יעשה דבר שהוא מעשה מעבב. וא"ת ולמ"ד (סוהדרין כדמפרש ואזיל: אין כאן בים מיחוש. ואפי' מייבום לא פסלה: דף סה:) דעקימת פיו הוי מעשה היכי ממעטינן קריאה למאן. כלומר למאי הלכתא תני פסולה: אינימא. דלא משתריא בה

> גיטין (דף כד:) כל מקום ששנינו חלינה פסולה פסולה ופוסלת על האחין גט פסול פסול ופוסל מן הכהונה: מאי שנא רקיקה. דפסלה: ומאי שנא הריאה. דלא פסלה דהתני אין כאן בית מיחוש הואיל ותרוייהו לדידיה לא קא מעכבי: קרייה. בין קודם חלילה מאן יבמי בין לאחר חלילה ככה יעשה אי נמי אמרינן תתייבם לא מיחלפא לאינשי בחלוצה דליתי למימר הך בתר חליצה אתייבם דאמרי הך קרייה דמקמי חליצה הואי אבל רקיקה דליתא אלא בתר חליצה מיחלפא לאינשי ויאמרו הך מדרקקה ודאי חלנה לה ברישא ואפילו הכי הדרה ומתייבמת ואתי למישרי חלולה לאחין: ושרי לה סיגרא. כלומר פטור ושלחנה מבית דין: אמרי רקיקה קמייתה נית בה מששה ולה פסלה מאחין ומאן דחזי דמתייבמה סבר רקיקה בתר חליצה הואי כי אורחיה ושרינן חלולה לאחין: מהו שמחלוץ. בשיניה: יבמה שרקקה דם מהו. מי הואי חלילה מעלייתא: אבל אגיד לך כו'. מקרא הוא בדניאל שהמלאך אמר לו אגיד לך את כל הנגזר בשמים ורשום בכתב והוא אמת מכלל דאיכא בשמים כתב דאינו אמת בתמיה: מי כתיב וירקה רוק. דליהוי משמע דלא יהא שם אלא רוק וירקה סתמא כתיב ואפילו רוק וד"א והכא נמי אי אפשר בלא לחלוחי רוק: בכתב אמת. שהקב"ה מאמתו ומקיימו ואינו חוזר ומבטלו: (ד) אמר רבא גרסינן. ול"ג ואמר רבא: בהמלחו. משמע שאין מלוי בכל עת: מחלוץ. ולא תתייבם עוד דאיפסלה

הוה בידיה אתא שאיל בי מדרשא אמרו עלייהו: יכול יהא דם היולא מפיו. טמא ליה ימי כתיב וחלצה ביד ומי כתיב וירקה כרוה ודם היוצא מפי אמתו טמא כזובו רוק אבל אגיד לך הרשום בכתב אמת וכי וקריו ומימי רגליו שהן מעיינותיו של יש כתב שאינו אמת לא קשיא ייכאן בגזר זב וטמאין טומאה חמורה: מוללת. דין שיש עמו שבועה כאן בגזר דין שאין עמו שבועה כדרב שמואל בר אמי דאמר אי אפשר בלא נחנוחי רוק: רב שמואל בר אמי אמר רבי יונתן מנין לגזר דין שיש עמו שבועה שאינו יי מתקרע שנא' פלכן נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח ובמנחה

עד עולם אמר רבה בזבח ובמנחה אינו מתכפר אבל מתכפר הוא בדברי תורה אביי אמר בזבח ובמנחה אינו מתכפר אבל מתכפר בגמילות חסדים רבה ואביי מדבית עלי קאתו רבה דעסק בתורה לו יכי בירושני בשני פו אינו מתכפר אבל מתכפר בגמילות חסדים רבה ואביי מדבית עלי קאתו רבה דעסק בתורה לו היני בענו השיב כן נפני חיה ארבעין שנין אביי דעסק בתורה ובגמילות חסדים חיה שיתין שנין ת"ר משפחה אחת היתה בירושלים שהיו מתים כבן שמנה עשרה שנה באו והודיעו את רבן יוחנן בן זכאי אמר להם שמא ממשפחת עלי אתם שנא' זוכל מרבית ביתך ימותו אנשים לכו ועסקו בתורה ותחיו הלכו ועסקו בתורה וחיו והיו קורין אותן משפחת יוחנן על שמו אמר רב שמואל בר אוניא אמר רב מנין לגזר דין של צבור שאינו נחתם אינו נחתם והא כתיב •כי אם תכבסי בנתר ותרבי לך בורית נכתם עונך לפני אלא מנין שאפי' נחתם מתקרע שנאמר ימי כה' אלהינו בכל קראנו אליו והכתיב לדרשו ה' בהמצאו סלא קשיא הא ביחיד הא בציבור ש יחיד אימת אמר רב נחמן אָמר רבה בר אבוה אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליוה"כ שלחו ליה לאבוה דשמואל ייבמה שרקקה דם תחלוץ לפי שאי אפשר לדם בלא צחצוח רוק מיתיבי פיכול יהא ∘דם היוצא מפיו ומפי האמה ממא ת"ל ∗זובו ממא ואין דם היוצא מפיו ומפי האמה שמא אלא מהור ל"ק כאן במוצצת כאן בשותת: חרש שנחלץ וכו': אמר

⁶רקקה ולא קראה חליצתה כשירה "רקקה ולא חלצה ולא קראה חליצתה פסולה

בית ולא רקקה ולא חלצה אין כאן בית

מיחוש מני אילימא רבי אליעזר חלצה ולא

רקקה ולא קראה חליצתה כשירה והא אמר

רבי אליעזר יככה יעשה (6) דבר שהוא

מעשה מעכב אלא פשימא רבי עקיבא וקתני

רקקה ולא חלצה ולא קראה חליצתה פסולה

למאן אילימא לעלמא פשיטא מי הויא חליצה

דאישתריא לעלמא יאלא לאו לאחין שמע

מינה ולר"ע מאי שנא רקיקה ומאי שנא

קרייה קרייה דאיתא בין בתחלה בין בסוף

לא מיחלפא ליה רקיקה דבתחלה ליתא

ולבסוף איתא מיחלפא ליה ואתו למישרי

חלוצה לאחין ואיכא דאמרי הכי שלחו ליה

ייבמה שרקקה תחלוץ ואינה צריכה לרוק

פעם אחרת כי ההיא (י) דאתיא לקמיה דרבי

אמי הוה יתיב רבי אבא בר ממל קמיה רקקה

מקמי דתחלוץ אמר ליה רבי אמי חלוץ לה

ושרי לה תיגרא אמר ליה ר' אבא והא בעינן

מירק הא רקקה לה ותירוק ומה בכך "נפיק

מיניה חורבא דאי אמרת תיהדר ותירוק

אָמרי רקיקה קמייתא לית בה מששא ואתי

למישרי חלוצה לאחין והא בעינן כסדרן

יכסדרן לא מעכבא הוא סבר דחויי קא מדחי

ליה נפק דק ואשכח דתניא ייבין שהקדים

חליצה לרקיקה בין שהקדים רקיקה לחליצה

מה שעשה עשוי לוי נפק לקרייתא בעו מינה גידמת מהו שתחלוץ יבמה שרקקה

דם מהו בעל אגיד לך את הרשום בכתב

אמת מכלל דאיכא כתב שאינו אמת לא

הא ר" אריעור אומר כל (פסולה). אלא פשיטא ר"ע וקתני רקקה ולא חלצה ולא קראה חליצתה פסולה לעלמא ומפסלת לאחים אליבא דר"ע נמי רקקה ולא חלצה ולא קראה פסולה לאחים והכי נמי שלחוה לאבוה דבר [שהוא] מעשה מעכב (פסולה). אלא פשיטא ר"ע וקתני רקקה ולא חלצה ולא קראה חליצתה פסולה לאחים אלמא כל יבמה יכולה לפסול עצמה מן האחים אם תרוק כפני אחד מהם. וא"ב קשיא הא ראמר לעיל יבמה שגדלה בין האחים כשרה להתייבם ואין חוששים שמא חלצה לאחד מהם ואם איתא ליתני שמא רקקה בפני אחד מהם לכך אני אומר שאין רקיקה פוסלת מן האחין אלא כשהיא לפני ב"ד ולא דמי רקיקה לחליצה דאילו חליצה אין חוששין שמא חלצה לאחד מן האחים שמא דלא חזינן היישינן שמא כוונה אבל רקיקה שדרכה להיות רוקקת כל היום אין הרקיקה פוסלת מן וכיון דחלצה אפי שלא בפני ב"ד פסולה מן האחים לאני ב"ד תחלוץ אלמא בפני ב"ד א"א פלא בפני ב"ד לא פסלה: לוי נפק לקרייתא בעו מניה יבמה גדמת מהו שתחלוץ. רקקה דם מהו לא הוה בידיה אתי שאיל ב"ד וכן נראה בפרש"י ז"ל שהיבמה שחקקה דם תחלוץ לפי שא"א בדם בלא צדצוחיו רון מייובי מל יהא דם היוצא פפיו מפני אמם לאבוה דשמואל יבמה שחקקה דם תחלוץ לפי שא"א בדם בלא צדצוחיו רון מייובי מלי האדם מיונים לא שוונה ביר למיבור בריב לא ביר ב"ד לא מיכור ביר אישונה ביר ביר איצוניה מונים לא מיבור בלא צדעות היו שלא היובר בלי ביר אומרים לא שנונים ביר שונים לא שלא בובר ביר שונים לא מונים לא אם שלא ברב"ב בלי מונים לא שונים ביר שונים לא שלא ביר ביר שונים לא לא בוד ביר שונים לא או שוו ביר מונים לא שונים ביר שונים ביר ביר שונים לא ביר ביר שונים לא שלא ביר ביר שונים לא ביר ביר שונים לא שלא ביר ביר שונים לא היובר בלי ביר שונים לא ביר שונים לא שהיום ביר בליה ביר שונים לא ביר שונים לא ביר ביר שונים לא היום לא ביר שונים לא ביר שונים לא ביר ביישים לא ביר ביר שלה ביר בליה ביר שונים לא ביר ביישים לא ביר שונים לא ביר שונים לא ביר שונים לא ביר שונים לא היום לא ביר של ביר שונים לא ביר שונים לא ביר שונים לא ביר שלה ביר שונים לא ביר של ביר ביר שונים לא ביר ביר שונים לא ביר ביר שונים לא ביר ביר שונים לא ביר ביר ביר שונים לאם ביר ביר שונים לא ביר ביר שונים לא ביר ביר שונים לא ביר ביר שוני (מטמא) ומפי האמה (אינו) טמא אלא טהור ואי א"א כלא צחצוחי הרוק אמאי [ומשנינן] ל"ק כאן במוצצת כאן בשותת. פ" (מוצצת) [שותת] אפשר בלא צחצוחי הרוק לכתחילה ומי" דיעבר חליצתה כשירה כדא ומפי הוא שהור הוא במשנה במהור הוא. ואוקימנא להאי מתניתין בשותת והראב"ד כתב כדא' גבי מדרשא דלוי מי כתיב וירקה רוק. ומתני' נמי הכי משמע מדאצטריך קרא למעוטי דם היוצא מפיו אלמא אי לא מעטיה קרא ה"א בכלל כי ירוק הזב בטהור הוא. ואוקימנא להאי מתניתין בשותת והראב"ד כתב דשמעתא קמייתא מיירי שרקקה במקום חליצה דסגי בהכי אפלו בשותת והא שמעתא בתרייתא דבעי צחצוחי הרוק שרקקה שלא במקום חליצה ולפוסלה מן האחים דאי איכא צחצוחי הרוק הוא דמפסל ביה דגזרינן ביה משום רקיקה דבתר חליצה. אבל לית בה צחצוחי הרוק לא מפסלה ולא גורינן בה מידי דגר׳ בפ׳ כל הגט אמר שמואל כל [מקום] ששנו חכמים גט פסול [פסול] ופוסל חליצה פסולה פסולה ופוסלתה מן האחים במערבא

ה) ספרי פרשת כי תנה. ב) [לקמן קו: סנהדרין מט:], ג) ר"ה יח., ד) [שם יח. ע"שו, ה) לעיל מט: ו) נדה נו., ז) [שייך לעיל במשנה קד:], ח) [וע"ע מוספות חולין כ. ד"ה לא], ט) [וע"ע תוס' ר"ה יח. ותוס' בכורות כז. ד"ה רנה],

תורה אור השלם

ו. ונגשה יבמתו אליו לְעִינֵי הַוּקְבָּנִים הַיְּלְצְה נַעֵלוֹ מַעַלוֹ רַנְלוֹ וְיָרְקָה בָּפָנִיו וְעָנְתָה וְאָמְרָה בָּבָּרָה יָעָשָׁה לָאִישׁ אֲשֶׁר לא יִבְנֶה אֶת בֵּית אָחִיוֹ: רא יִבְּנֶּוֹז אֶוֹנְבֵּיוֹז אָוֹנְיּוֹ. דברים כה ט 2. אֲבָל אַנִּיד לְךָּ אֶת.

הָרְשׁוּם בִּכְּתָב אֶמֶת וְאֵין אֶחֶד מִתְחַזֵּק עִמִּי עַל אֶחֶד מִתְחַזֵּק עִמִּי עַל אֶלֶה כִּי אִם מִיכָאֵל שַרְבֵם: דניאליכא שַּוְ בֶּם: "נְּאַלֵּי לְבֵית 3. וְלְבֵן נִשְׁבַּעְתִּי לְבֵית עלִי אִם יִתְבַּפֵּר עֲוֹן בֵּית עלי אם יתבפר עון בית עלי בָּזֶבֶח וּבְמַנְּחָה עד עוֹלְם: שמואל א ג יד 4. וְאִישׁ לֹא אַבְרִית לְךְּ מַעם מִוְבָּחִי לְבַלוֹת אָת עִינֶיךְ וְלֹאֲדִיב אָת נָפְשַׁךְ וְכָל מַרְבִּית בֵּיתְךּ יָמוּתוּ אֲנָשִׁים: שמואל א ב לג 5. כִּי אִם תְּבַבְּסִי בַּנֶּתֶר לַנְיָּבְיּם. שמואל א בּ לְג 5. כִּי אָם תְּכַבְּסִי בַּנֶּתֶר לַנְתְרְבִּי לְךְ בֹּרִית נְכְתָּם עוֹנֶךְ לְפָנֵי נְאָם אֲדֹנֶי אֱלֹהִים: ירמיהו ב כב 6. כִּי מִי גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר יי בְּילֵיוּ בְּרָבִים אַלְיוּ לוֹ אֱלֹהִים קְרבִים אַלְיוּ כַּיִיְ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קָרְאַנוּ אַלְיוּ: דברים ד ז 7. דְּרְשׁוּ יִיְ בְּהִמְּצְאוֹ קָרְאָהוּ בִּהְיוֹתוֹ קָרוֹב: ישעיהו נה ו

8. דַּבְּרוּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרְאֵל וַאֲמַרְתָּם אֲלַהָם אִישׁ אִשׁ כִּי יִהְיֶה זֶב מִבְּשְׁרוֹ אִישׁ כִּי יִהְיֶה זֶב מִבְּשְׁרוֹ וובו טְמֵא הוא:

גליון הש"ם

גמ' לוי נפק לקרייתא. כעין זה עירונין דף כח :3″0

הגהות הב"ח

(א) גמ' ככה יעשה כל דבר שם כי ההיא יבמה דאתיא לקמיה דרבי אמי: (ג) שם ויחיד אימת: (ד) רש"י ד"ה אמר רבא רבא: (ה) תום' ד"ה רבל וכו' מר הא תורה ליכל הא גמילות:

מוסף רש"י

רבה ואביי מדבית עלי קאתו. אניי ורנא מדנית עלי קאמו, כך שמעתי, ובשחיטת חולין פרק הזרוע (קלג.) אשכחן דרבא לאו כהן הוא, ושמא אמו מבית עלי היתה, ויש גורסין רבה עלי היתה, ויש גורסין רבה טאן יאמר ישמנו מננו נוכיע עלי היתה, ויש גורסין רבה ואביי ומפרשי לה ברבה בר נחמני ור״ה יח). יכול של זב יהא נדון כרוק, ודם